Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ. (έβδομο τμήμα)

της 14ης Ιουνίου 2012*

«Περιβάλλον — Κανονισμός (ΕΚ) 1367/2006 — Υποχρέωση των κρατών μελών να προστατεύουν και να βελτιώνουν την ποιότητα του ατμοσφαιρικού αέρα — Προσωρινή άδεια παρεκκλίσεως σε κράτος μέλος — Αίτηση εσωτερικής επανεξετάσεως — Άρνηση — Μέτρο με ατομικό περιεχόμενο — Κύρος — Σύμβαση του Aarhus»

Στην υπόθεση T-396/09,

Vereniging Milieudefensie, με έδρα το Άμστερνταμ (Κάτω Χώρες),

Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht, με έδρα την Ουτρέχτη (Κάτω Χώρες),

εκπροσωπούμενες από τον A. van den Biesen, δικηγόρο,

προσφεύγουσες,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης αρχικώς από τους P. Oliver, W. Roels και την A. Alcover San Pedro, στη συνέχεια, από τον M. Oliver, την Alcover San Pedro και τον E. Manhaeve, και, τέλος, από τον Oliver, την Alcover San Pedro και τον B. Burggraaf,

καθής,

υποστηριζόμενης από

το **Βασίλειο των Κάτω Χωρών**, εκπροσωπούμενο από την C. Wissels, τον Y. de Vries, τον J. Langer και την M. de Ree,

από

το **Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο**, εκπροσωπούμενο αρχικώς από τους L. Visaggio και A. Baas, στη συνέχεια, από τους L. Visaggio και G. Corstens,

και από

το **Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης**, εκπροσωπούμενο από τους M. Moore και F. Naert,

παρεμβαίνοντα,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

με αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως της αποφάσεως C(2009) 6121 της Επιτροπής, της 28ης Ιουλίου 2009, με την οποία απορρίφθηκε ως απαράδεκτη η αίτηση των προσφευγουσών περί επανεξετάσεως εκ μέρους της Επιτροπής της αποφάσεώς της C(2009) 2560 τελικό, της 7ης Απριλίου 2009, περί παροχής στο Βασίλειο των Κάτω Χωρών προσωρινής παρεκκλίσεως από τις υποχρεώσεις που επιβάλλει η οδηγία 2008/50/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 21ης Μαΐου 2008, για την ποιότητα του ατμοσφαιρικού αέρα και καθαρότερο αέρα για την Ευρώπη (ΕΕ L 152, σ. 1),

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έβδομο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Dittrich, πρόεδρο, I. Wiszniewska-Białecka (εισηγήτρια) και M. Prek, δικαστές,

γραμματέας: N. Rosner, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 13ης Σεπτεμβρίου 2011,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Οι προσφεύγουσες είναι, αφενός, η Vereniging Milieudefensie, οργάνωση ολλανδικού δικαίου, με έδρα το Άμστερνταμ (Κάτω Χώρες) και σκοπό την προστασία του περιβάλλοντος και τη βελτίωση της ποιότητας του αέρα στις Κάτω Χώρες και, αφετέρου, η Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht, οργάνωση ολλανδικού δικαίου με έδρα την Ουτρέχτη (Κάτω Χώρες), με σκοπό την καταπολέμηση της ατμοσφαιρικής ρύπανσης στην περιοχή της Ουτρέχτης.

2 Στις 15 Ιουλίου 2008, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών κοινοποίησε, κατά το άρθρο 22 της οδηγίας 2008/50/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 21ης Μαΐου 2008, για την ποιότητα του ατμοσφαιρικού αέρα και καθαρότερο αέρα για την Ευρώπη (ΕΕ L 152, σ. 1), στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την παράταση της προθεσμίας για την επίτευξη της ετήσιας οριακής τιμής για το διοξείδιο του αζώτου σε εννέα ζώνες και την απαλλαγή από την υποχρέωση εφαρμογής των ημερήσιων και ετήσιων οριακών τιμών για τα σωματίδια που διέρχονται διά στομίου κατά μέγεθος διαλογής το οποίο συγκρατεί το 50 % των σωματιδίων αεροδυναμικής διαμέτρου 10 μm (στο εξής: ΑΣ10).

3 Στις 7 Απριλίου 2009, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση C(2009) 2560 τελικό (στο εξής: απόφαση της 7ης Απριλίου 2009).

4 Το άρθρο 1 της αποφάσεως της 7ης Απριλίου 2009 προβλέπει :

«1. Δεν υποβλήθηκε καμία ένσταση όσον αφορά την παράταση της προθεσμίας συμμόρφωσης με την ετήσια οριακή τιμή για το διοξείδιο του αζώτου που ορίζεται στο παράρτημα XI της οδηγίας 2008/50/ΕΚ στις ζώνες 1 έως 8 που αναφέρονται στο παράρτημα της παρούσας απόφασης. Η παράταση ισχύει μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2014.

2. Δεν υποβλήθηκε καμία ένσταση όσον αφορά την παράταση της προθεσμίας συμμόρφωσης με την ετήσια οριακή τιμή για το διοξείδιο του αζώτου στη ζώνη 9 που αναφέρεται στο παράρτημα της παρούσας απόφασης, εφόσον το εθνικό σχέδιο της ποιότητας του αέρα, το [Nationale Samenwerkingsprogramma Luchtkwaliteit] (NSL), και το συναφές περιφερειακό σχέδιο προσαρμοστούν έτσι ώστε να διασφαλιστεί η συμμόρφωση με την ετήσια οριακή τιμή του διοξειδίου του αζώτου για τις 31 Δεκεμβρίου 2012 […]».

5 Το άρθρο 2 της αποφάσεως της 7ης Απριλίου 2009 ορίζει:

«Δεν υποβλήθηκε καμία ένσταση όσον αφορά τις απαλλαγές […] από την υποχρέωση εφαρμογής των οριακών τιμών για τα ΑΣ10 που ορίζονται στο παράρτημα XI της οδηγίας 2008/50/ΕΚ […]

Η απαλλαγή ισχύει μέχρι τις 10 Ιουνίου 2011.»

6 Το άρθρο 3 της αποφάσεως της 7ης Απριλίου 2009 προβλέπει ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών κοινοποιεί στην Επιτροπή ορισμένες πληροφορίες σχετικές με τις οριακές τιμές που ορίζονται στην οδηγία 2008/50.

7 Με έγγραφο της 18ης Μαΐου 2009, οι προσφεύγουσες υπέβαλαν στην Επιτροπή αίτηση εσωτερικής επανεξετάσεως της αποφάσεως της 7ης Απριλίου 2009 βάσει του άρθρου 10, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 1367/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 6ης Σεπτεμβρίου 2006, για την εφαρμογή στα όργανα και τους οργανισμούς της Κοινότητας των διατάξεων της Συμβάσεως του Århus σχετικά με την πρόσβαση στις πληροφορίες, τη συμμετοχή του κοινού στη λήψη αποφάσεων και την πρόσβαση στη δικαιοσύνη για περιβαλλοντικά θέματα (ΕΕ L 264, σ. 13).

8 Με την απόφαση C(2009) 6121, της 28ης Ιουλίου 2009 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), η Επιτροπή απέρριψε την αίτηση εσωτερικής επανεξετάσεως που υπέβαλαν οι προσφεύγουσες. Συναφώς, ανέφερε τα εξής:

«Ζητήσατε την επανεξέταση της αποφάσεως της 7ης Απριλίου 2009 με την αιτιολογία ότι οι Κάτω Χώρες δεν πληρούν τις προϋποθέσεις του άρθρου 22 της οδηγίας 2008/50/ΕΚ και, επομένως, η Επιτροπή έπρεπε να υποβάλει ένσταση κατά της αιτήσεως για παράταση της προθεσμίας συμμόρφωσης με την ετήσια οριακή τιμή για το [διοξείδιο του αζώτου] και για απαλλαγή από την υποχρέωση εφαρμογής των οριακών τιμών για τα ΑΣ10.

[…]

Όπως προκύπτει από τον συνδυασμό του άρθρου 10 και του ορισμού της “διοικητικής πράξης” του άρθρου 2, παράγραφος 1, στοιχείο ζ’, του κανονισμού 1367/2006, η αίτηση εσωτερικής επανεξετάσεως μπορεί να υποβληθεί μόνον κατά μέτρου με ατομικό περιεχόμενο, το οποίο έχει ληφθεί, δυνάμει του δικαίου του περιβάλλοντος, από όργανο ή οργανισμό της Κοινότητας, και έχει νομικά δεσμευτική και εξωτερική ισχύ.

Η Επιτροπή, χωρίς να αποφανθεί επί του κατά πόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις του παραδεκτού της αιτήσεως που προβλέπονται στον τίτλο IV του κανονισμού 1367/2006, εκτιμά ότι η απόφαση της 7ης Απριλίου 2009 δεν είναι μέτρο με ατομικό περιεχόμενο.

Η Επιτροπή εκτιμά ότι με την αίτησή σας θεωρείτε ότι η απόφαση είναι διοικητική πράξη με ατομικό περιεχόμενο (απόφαση), ιδίως στον βαθμό που απευθύνεται προς ένα μόνο κράτος μέλος το οποίο αναφέρεται ονομαστικά […].

Εντούτοις, απόφαση που απευθύνεται σε συγκεκριμένο κράτος μέλος μπορεί να είναι μέτρο γενικής ισχύος εάν έχει ως σκοπό να εγκρίνει μέτρα που εφαρμόζονται σε μία ή περισσότερες κατηγορίες προσώπων που ορίζονται γενικά και αφηρημένα.

Υπάρχει νομολογία κατά την οποία παρεκκλίσεις από συγκεκριμένο γενικό καθεστώς για τις οποίες δόθηκε άδεια από την Επιτροπή με επιβεβαιωτικές αποφάσεις που εκδόθηκαν δυνάμει συγκεκριμένης οδηγίας, έχουν τον ίδιο γενικό χαρακτήρα με την οδηγία, εάν οι αποφάσεις αυτές της Επιτροπής απευθύνονται αορίστως σε κατηγορίες μη προσδιορισμένων προσώπων και εφαρμόζονται σε καταστάσεις που προσδιορίζονται αντικειμενικώς. Στις περιπτώσεις αυτές, οι αποφάσεις (μολονότι ονομάζονται αποφάσεις) πρέπει να θεωρούνται ως μέτρα γενικής ισχύος. Βλ. διάταξη του Πρωτοδικείου της 16ης Φεβρουαρίου 2005, T-142/03, Fost Plus VZW κατά Επιτροπής (Συλλογή 2005, σ. II-589, σκέψη 47 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

Υπό το πρίσμα του πεδίου εφαρμογής και των προϋποθέσεων της παρεκκλίσεως που προβλέπει το άρθρο 22 της οδηγίας 2008/50/ΕΚ, η Επιτροπή θεωρεί ότι η παρέκκλιση αφορά εφαρμογή σε κατάσταση που ορίζεται αντικειμενικά, η οποία παράγει έννομα αποτελέσματα σε κατηγορίες προσώπων που προσδιορίζονται γενικά και αφηρημένα. Επομένως, οι αποφάσεις που εκδίδονται βάσει του άρθρου 22 της οδηγίας 2008/50/ΕΚ πρέπει να θεωρηθούν ως "παρεκκλίσεις από το γενικό καθεστώς" κατά την έννοια της παρατιθέμενης ανωτέρω νομολογίας και έχουν, κατά συνέπεια, την ίδια γενική ισχύ με την εν λόγω οδηγία.

Εξάλλου, πρέπει να τονιστεί ότι η εφαρμογή του άρθρου 22 της οδηγίας 2008/50/ΕΚ προϋποθέτει ότι το κράτος μέλος έχει εκπονήσει σχέδιο για την ποιότητα του αέρα για τις ζώνες ή τους οικισμούς στους οποίους θα ισχύσει η παράταση της προθεσμίας και η απαλλαγή. Το σχέδιο αυτό προβλέπει τη λήψη και εκτέλεση μέτρων που απευθύνονται σε κατηγορίες μη προσδιορισμένων προσώπων και εφαρμόζονται σε καταστάσεις που προσδιορίζονται αντικειμενικώς. Η απόφαση βάσει του άρθρου 22 της οδηγίας 2008/50/ΕΚ, με την οποία η Επιτροπή δεν προέβαλε ένσταση επί της κοινοποιήσεως των Κάτω Χωρών, στηρίζεται στο σχέδιο για την ποιότητα του αέρα που διαβίβασε το εν λόγω κράτος μέλος.

Κατόπιν των ανωτέρω στοιχείων, η Επιτροπή έχει την άποψη ότι η αίτησή σας περί εσωτερικής επανεξετάσεως δεν αφορά διοικητικό μέτρο κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 1, στοιχείο ζ', του κανονισμού 1367/2006. Συνεπώς, η Επιτροπή κηρύσσει απαράδεκτη την αίτησή σας [...]».

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

9 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου [νυν Γενικού Δικαστηρίου] στις 6 Οκτωβρίου 2009, οι προσφεύγουσες άσκησαν την υπό κρίση προσφυγή.

10 Με χωριστό έγγραφο, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του νυν Γενικού Δικαστηρίου στις 19 Οκτωβρίου 2009, οι προσφεύγουσες υπέβαλαν αίτηση ασφαλιστικών μέτρων με την οποία ζήτησαν, κατ' ουσίαν, από τον Πρόεδρο του νυν Γενικού Δικαστηρίου την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως μέχρις ότου το Γενικό Δικαστήριο αποφανθεί επί της κύριας προσφυγής ή μέχρις ότου η Επιτροπή λάβει νέα απόφαση όσον αφορά την αίτηση εσωτερικής επανεξετάσεως.

11 Με διάταξη της 17ης Δεκεμβρίου 2009, ο Πρόεδρος του νυν Γενικού Δικαστηρίου απέρριψε την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων ως προδήλως απαράδεκτη και επιφυλάχθηκε ως προς τα δικαστικά έξοδα.

12 Με δικόγραφα που κατατέθηκαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 14, 15 και 26 Ιανουαρίου 2010, αντιστοίχως, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης ζήτησαν να παρέμβουν στην παρούσα δίκη προς στήριξη των αιτημάτων της Επιτροπής. Οι αιτήσεις αυτές έγιναν δεκτές με διάταξη του προέδρου του πρώτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου της 11ης Μαρτίου 2010. Το Κοινοβούλιο, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών και το Συμβούλιο υπέβαλαν τα υπομνήματά τους παρεμβάσεως στις 28 Μαΐου 2010. Η Επιτροπή και οι προσφεύγουσες υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους επί των υπομνημάτων αυτών στις 15 και 19 Ιουλίου 2010, αντιστοίχως.

13 Κατόπιν της αλλαγής της συνθέσεως των τμημάτων του Γενικού Δικαστηρίου, ο εισηγητής δικαστής τοποθετήθηκε στο έβδομο τμήμα, στο οποίο, κατά συνέπεια, ανατέθηκε η υπό κρίση υπόθεση.

14 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (έβδομο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

15 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 13ης Σεπτεμβρίου 2011.

16 Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

— να υποχρεώσει την Επιτροπή να κρίνει επί της ουσίας την αίτηση εσωτερικής επανεξετάσεως εντός προθεσμίας που θα ταχθεί προς τούτο·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

17 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επί του αιτήματος να υποχρεωθεί η Επιτροπή να λάβει απόφαση επί της ουσίας

18 Όσον αφορά το δεύτερο αίτημα των προσφευγουσών με το οποίο ζητείται να υποχρεωθεί η Επιτροπή να λάβει απόφαση επί της ουσίας και να ταχθεί προθεσμία προς τούτο, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως, η αρμοδιότητα του δικαστή της Ένωσης περιορίζεται στον έλεγχο της νομιμότητας της προσβαλλόμενης πράξης και ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί, στο πλαίσιο της ασκήσεως των αρμοδιοτήτων του, να απευθύνει διαταγή στα θεσμικά όργανα της Ένωσης (απόφαση του Δικαστηρίου της 8ης Ιουλίου 1999, C-5/93 P, DSM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-4695, σκέψη 36, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Φεβρουαρίου 2000, T-145/98, ADT Projekt κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-387, σκέψη 83). Συγκεκριμένα, στο οικείο θεσμικό όργανο απόκειται να λάβει, δυνάμει του άρθρου 266 ΣΛΕΕ, τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως περί ακυρώσεως (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 27ης Ιανουαρίου 1998, T-67/94, Ladbroke Racing κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-1, σκέψη 200, και της 29ης Σεπτεμβρίου 2009, T-225/07 και T-364/07, Thomson Sales Europe κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 221).

19 Κατά συνέπεια, το δεύτερο αίτημα των προσφευγουσών είναι απαράδεκτο.

Επί του αιτήματος ακυρώσεως

20 Προς στήριξη του αιτήματος ακυρώσεως, οι προσφεύγουσες προβάλλουν δύο λόγους. Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν, κυρίως, ότι η Επιτροπή κακώς έκρινε ως απαράδεκτη την αίτηση εσωτερικής επανεξετάσεως της αποφάσεως της 7ης Απριλίου 2009 με την αιτιολογία ότι επρόκειτο για μέτρο με ατομικό περιεχόμενο. Ο λόγος αυτός ακυρώσεως πρέπει να νοηθεί ως αντλούμενος, κατ' ουσίαν, από παράβαση του άρθρου 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006, σε συνδυασμό με το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο ζ', του ίδιου κανονισμού.

21 Επικουρικώς, οι προσφεύγουσες προβάλλουν ότι, σε περίπτωση απορρίψεως του πρώτου λόγου ακυρώσεως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006, περιορίζοντας την έννοια των «πράξεων» του άρθρου 9, παράγραφος 3, της Συμβάσεως σχετικά με την πρόσβαση στις πληροφορίες, τη συμμετοχή του κοινού στη λήψη αποφάσεων και την πρόσβαση στη δικαιοσύνη για περιβαλλοντικά θέματα, που υπογράφηκε στο Aarhus στις 25 Ιουνίου 1998 (στο εξής: Σύμβαση του Aarhus), μόνο στις «διοικητικ[ές] πράξ[εις]», οι οποίες ορίζονται περαιτέρω στο άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο ζ', του ίδιου κανονισμού ως «μέτρ[α] με ατομικό περιεχόμενο», αντιβαίνει στην εν λόγω διάταξη της Συμβάσεως του Aarhus.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, αντλούμενου από παράβαση του άρθρου 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006, σε συνδυασμό με το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο ζ', του ίδιου κανονισμού

22 Με τον παρόντα λόγο ακυρώσεως, που προβάλλεται ως κύριος λόγος, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται, κατ' ουσίαν, ότι η Επιτροπή, απορρίπτοντας ως απαράδεκτη την αίτηση εσωτερικής επανεξετάσεως της αποφάσεως της 7ης Απριλίου 2009, παρέβη το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006.

23 Κατ' εφαρμογή του άρθρου 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006, οποιαδήποτε μη κυβερνητική οργάνωση η οποία πληροί τα κριτήρια του άρθρου 11 του εν λόγω κανονισμού δικαιούται να ζητήσει εσωτερική επανεξέταση από το όργανο της Ένωσης που εξέδωσε διοικητική πράξη δυνάμει του δικαίου του περιβάλλοντος. Η έννοια της διοικητικής πράξης της διατάξεως αυτής ορίζεται, στο άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο ζ', του κανονισμού αυτού, ως μέτρο με ατομικό περιεχόμενο το οποίο λαμβάνεται από όργανο της Ένωσης δυνάμει του δικαίου του περιβάλλοντος και έχει νομικά δεσμευτική και εξωτερική ισχύ.

24 Εν προκειμένω, η Επιτροπή απέρριψε ως απαράδεκτη την αίτηση εσωτερικής επανεξετάσεως της αποφάσεως της 7ης Απριλίου 2009 που υπέβαλαν οι προσφεύγουσες, με το αιτιολογικό ότι, εφόσον η απόφαση αυτή δεν ήταν μέτρο με ατομικό περιεχόμενο, η αίτηση εσωτερικής επανεξετάσεως δεν αφορούσε διοικητική πράξη κατά την έννοια του άρθρου 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006. Οι προσφεύγουσες αμφισβητούν την εκτίμηση αυτή και προβάλλουν ότι η απόφαση της 7ης Απριλίου 2009 είναι μέτρο με ατομικό περιεχόμενο.

25 Επομένως, προκειμένου να εξακριβωθεί αν η Επιτροπή ορθώς έκρινε ότι η αίτηση εσωτερικής επανεξετάσεως που υπέβαλαν οι προσφεύγουσες δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις του άρθρου 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006, πρέπει να εξεταστεί αν η απόφαση της 7ης Απριλίου 2009 συνιστά μέτρο με ατομικό περιεχόμενο κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 1, στοιχείο ζ', του κανονισμού 1367/2006.

26 Κατά τη νομολογία, για να καθοριστεί το περιεχόμενο μιας κοινοτικής πράξεως, ο δικαστής της Ένωσης δεν μπορεί να αρκεστεί στην επίσημη ονομασία της πράξεως, αλλά πρέπει να λάβει υπόψη, πρωτίστως, το αντικείμενο και το περιεχόμενό της (βλ., συναφώς, απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Δεκεμβρίου 1962, 16/62 και 17/62, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 829). Έτσι, απόφαση που έχει ως αποδέκτη κράτος μέλος έχει γενικό περιεχόμενο εάν τυγχάνει εφαρμογής σε αντικειμενικώς προσδιοριζόμενες καταστάσεις και συνεπάγεται έννομα αποτελέσματα έναντι κατηγοριών προσώπων τα οποία αντιμετωπίζονται γενικώς και αφηρημένως (βλ., συναφώς, διάταξη του Δικαστηρίου της 8ης Απριλίου 2008, C-503/07 P, Saint-Gobain Glass Deutschland κατά Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. I-2217, σκέψη 71).

27 Περαιτέρω, οι περιορισμοί ή οι παρεκκλίσεις προσωρινής φύσεως ή τοπικής ισχύος που περιέχει ένα νομοθετικό κείμενο αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα του συνόλου των διατάξεων στις οποίες περιλαμβάνονται και, εφόσον δεν έχουν θεσπιστεί κατά κατάχρηση εξουσίας, καλύπτονται από τη γενική φύση των διατάξεων αυτών (απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Ιουνίου 1993, C-298/89, Γιβραλτάρ κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1993, σ. I-3605, σκέψη 18· διάταξη του Πρωτοδικείου της 12ης Μαρτίου 2007, T-417/04, Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia κατά Επιτροπής, Συλλογή 2007, σ. II-641, σκέψη 49, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 1ης Ιουλίου 2008, T-37/04, Região autónoma dos Açores κατά Συμβουλίου, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 33).

28 Τέλος, ο δικαστής της Ένωσης έχει κρίνει ότι παρεκκλίσεις από το γενικό καθεστώς, τις οποίες αποτελούν οι επιβεβαιωτικές αποφάσεις που λαμβάνει η Επιτροπή δυνάμει διατάξεως οδηγίας, ανάγονται στον γενικό χαρακτήρα της οδηγίας αυτής, δεδομένου ότι απευθύνονται αορίστως σε κατηγορίες μη προσδιορισμένων προσώπων και εφαρμόζονται σε καταστάσεις που προσδιορίζονται

αντικειμενικώς (βλ. διάταξη του Πρωτοδικείου της 16ης Φεβρουαρίου 2005, T-142/03, Fost Plus κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-589, στο εξής: διάταξη Fost Plus, σκέψη 47 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

29 Εν προκειμένω, πρέπει να τονιστεί, πρώτον, ότι η οδηγία 2008/50 είναι πράξη γενικής ισχύος στον βαθμό που θεσπίζει, αορίστως και αντικειμενικώς, γενικό καθεστώς στον τομέα της αξιολόγησης και του περιορισμού των εκπομπών ρύπων.

30 Δεύτερον, το άρθρο 22 της οδηγίας 2008/50 προβλέπει τη δυνατότητα των κρατών μελών να παρεκκλίνουν προσωρινά από την υποχρέωση τηρήσεως των ορίων που καθορίζονται από την παρούσα οδηγία, υπό ορισμένες προϋποθέσεις και υπό τον έλεγχο της Επιτροπής. Το άρθρο αυτό έχει ως εξής:

«1. Όταν, σε μια ζώνη ή έναν οικισμό, είναι αδύνατον να επιτευχθεί συμμόρφωση προς τις οριακές τιμές για το διοξείδιο του αζώτου […] εντός των προθεσμιών που προβλέπονται στο παράρτημα XI, ένα κράτος μέλος μπορεί να αναβάλλει την τήρηση των εν λόγω προθεσμιών για πέντε το πολύ έτη στη συγκεκριμένη ζώνη ή το συγκεκριμένο οικισμό, υπό τις εξής προϋποθέσεις: έχει εκπονηθεί σχέδιο για την ποιότητα του αέρα, κατά το άρθρο 23, για τη ζώνη ή τον οικισμό για τον οποίο θα ισχύσει η αναβολή· το εν λόγω σχέδιο για την ποιότητα του αέρα συμπληρώνεται με τις πληροφορίες […] που αφορούν τους σχετικούς ρύπους και καταδεικνύει με ποιον τρόπο θα επιτευχθεί η συμμόρφωση προς τις οριακές τιμές πριν από τη νέα προθεσμία.

2. Όταν, σε συγκεκριμένη ζώνη ή οικισμό, είναι αδύνατον να επιτευχθεί συμμόρφωση προς τις οριακές τιμές για τα σωματίδια ΑΣ10 όπως προσδιορίζονται στο παράρτημα XI, λόγω των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών διασποράς που προσιδιάζουν στη συγκεκριμένη τοποθεσία, αντίξοων κλιματικών συνθηκών ή διαμεθοριακών συμβολών, ένα κράτος μέλος απαλλάσσεται από την υποχρέωση να τηρεί τις εν λόγω οριακές τιμές έως τις 11 Ιουνίου 2011, εφόσον τηρούνται οι προϋποθέσεις της παραγράφου 1 και το κράτος μέλος αποδείξει ότι έχουν ληφθεί όλα τα κατάλληλα μέτρα σε εθνικό, τοπικό και περιφερειακό επίπεδο, προκειμένου να τηρηθούν οι προθεσμίες.

3. Όταν εφαρμόζει τις παραγράφους 1 ή 2, το κράτος μέλος μεριμνά ώστε να μη σημειώνεται υπέρβαση της οριακής τιμής για κάθε ρύπο μεγαλύτερη από το ανώτατο περιθώριο ανοχής που ορίζεται για καθέναν από τους συγκεκριμένους ρύπους στο παράρτημα XI.

4. Τα κράτη μέλη ενημερώνουν την Επιτροπή όταν, κατά την άποψή τους, επιβάλλεται να εφαρμοσθούν οι παράγραφοι 1 ή 2, και κοινοποιούν το σχέδιο για την ποιότητα του αέρα της παραγράφου 1, καθώς και όλες τις σχετικές πληροφορίες που είναι απαραίτητες για να εκτιμήσει η Επιτροπή κατά πόσον πληρούνται οι αντίστοιχες προϋποθέσεις. Στην εκτίμησή της η Επιτροπή λαμβάνει υπόψη τις υπολογιζόμενες επιπτώσεις των μέτρων που έχουν λάβει τα κράτη μέλη στην ποιότητα του ατμοσφαιρικού αέρα τόσο επί του παρόντος όσο και στο μέλλον, καθώς και τις υπολογιζόμενες επιπτώσεις στην ποιότητα του ατμοσφαιρικού αέρα τόσο των εν ισχύι κοινοτικών μέτρων όσο και των σχεδιαζομένων κοινοτικών μέτρων που θα προτείνει η Επιτροπή.

Εάν η Επιτροπή δεν διατυπώσει αντιρρήσεις εντός εννέα μηνών από την παραλαβή της κοινοποίησης, οι προβλεπόμενες προϋποθέσεις για την εφαρμογή της παραγράφου 1 ή της παραγράφου 2 θεωρείται ότι πληρούνται.

Εάν διατυπωθούν αντιρρήσεις, η Επιτροπή μπορεί να απαιτήσει από τα κράτη μέλη να προσαρμόσουν τα σχέδια για την ποιότητα του αέρα ή να υποβάλουν νέα.»

31 Τρίτον, με την απόφαση της 7ης Απριλίου 2009, η οποία ελήφθη κατ' εφαρμογή του άρθρου 22, παράγραφος 4, της οδηγίας 2008/50, κατόπιν της κοινοποιήσεως εκ μέρους του Ηνωμένου Βασιλείου, η Επιτροπή δεν προέβαλε καμία αντίρρηση όσον αφορά την αναβολή της προθεσμίας για την επίτευξη των οριακών τιμών που καθορίζονται για το διοξείδιο του αζώτου στις ζώνες 1 έως 8 και όσον αφορά

την απαλλαγή από την υποχρέωση εφαρμογής των οριακών τιμών για τα ΑΣ10. Όσον αφορά την αναβολή της προθεσμίας για την επίτευξη των οριακών τιμών για το διοξείδιο του αζώτου στη ζώνη 9, δεν προβλήθηκε καμία αντίρρηση υπό την προϋπόθεση προσαρμογής του NSL και του σχετικού περιφερειακού σχεδίου. Η απόφαση αυτή επηρεάζει την ποιότητα του αέρα σε ορισμένες περιοχές των Κάτω Χωρών, καθώς και όλους όσοι διαμένουν εκεί.

32 Συνεπώς, η απόφαση της 7ης Απριλίου 2009, την οποία εξέδωσε η Επιτροπή κατ' εφαρμογή του άρθρου 22, παράγραφος 4, της οδηγίας 2008/50, αποτελεί παρέκκλιση από το γενικό καθεστώς που θεσπίζει η οδηγία 2008/50 αναγόμενη στον γενικό χαρακτήρα της οδηγίας, δεδομένου ότι απευθύνεται αορίστως και αντικειμενικώς σε κατηγορίες μη προσδιορισμένων προσώπων και εφαρμόζεται σε καταστάσεις που προσδιορίζονται αντικειμενικώς.

33 Επομένως, η λύση που προκρίθηκε με τη διάταξη Fost Plus, σκέψη 28 ανωτέρω, μπορεί να μεταφερθεί στην προκειμένη υπόθεση. Συγκεκριμένα, πρώτον, τόσο η οδηγία 2008/50 όσο και η οδηγία 94/62/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1994, για τις συσκευασίες και τα απορρίμματα συσκευασίας (ΕΕ L 365, σ. 10), περί των οποίων πρόκειται στη διάταξη Fost Plus, σκέψη 28 ανωτέρω, θεσπίζουν αορίστως και αντικειμενικώς ένα γενικό καθεστώς στους τομείς της καταπολέμησης της ατμοσφαιρικής ρύπανσης και της ανακτήσεως των συσκευασιών και των απορριμμάτων συσκευασίας, αντίστοιχα. Στη συνέχεια, όπως και το άρθρο 6, παράγραφος 6, της οδηγίας 94/62, το άρθρο 22 της οδηγίας 2008/50 παρέχει στα κράτη μέλη τη δυνατότητα να παρεκκλίνουν από το γενικό καθεστώς που ορίζει η εν λόγω οδηγία υπό ορισμένες προϋποθέσεις και υπό τον έλεγχο της Επιτροπής. Τέλος, οι αποφάσεις που λαμβάνονται από την Επιτροπή δυνάμει του άρθρου 22 της οδηγίας 2008/50, όπως οι επιβεβαιωτικές αποφάσεις που λαμβάνει η Επιτροπή δυνάμει του άρθρου 6, παράγραφος 6, της οδηγίας 94/62, ανάγονται στον γενικό χαρακτήρα της οδηγίας, δεδομένου ότι απευθύνονται αορίστως σε κατηγορίες μη προσδιορισμένων προσώπων και εφαρμόζονται σε καταστάσεις που προσδιορίζονται αντικειμενικώς.

34 Επομένως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η απόφαση της 7ης Απριλίου 2009, δεδομένου ότι συνιστά μέτρο γενικής ισχύος, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως διοικητική πράξη κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 1, στοιχείο ζ', του κανονισμού 1367/2006.

35 Τα επιχειρήματα που προβάλλουν οι προσφεύγουσες δεν κλονίζουν το συμπέρασμα αυτό.

36 Όσον αφορά, πρώτον, τα επιχειρήματα που προβάλλουν οι προσφεύγουσες για να αποδείξουν ότι η απόφαση της 7ης Απριλίου 2009 είναι μέτρο με ατομικό περιεχόμενο, πρέπει να επισημανθεί, πρώτον, ότι το γεγονός ότι η απόφαση αυτή απευθύνεται προς το Βασίλειο των Κάτω Χωρών δεν είναι αποφασιστικής σημασίας για τον καθορισμό της ισχύος της βάσει της νομολογίας που παρατίθεται στις σκέψεις 26 έως 28 ανωτέρω. Συγκεκριμένα, έχει κριθεί ότι απόφαση που έχει ως αποδέκτη ένα μόνο κράτος μέλος είναι γενικής ισχύος (διάταξη Saint-Gobain Glass Deutschland κατά Επιτροπής, σκέψη 26 ανωτέρω, σκέψη 71). Περαιτέρω, η απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Μαρτίου 2003, C-3/00, Δανία κατά Επιτροπής (Συλλογή 2003, σ. I-2643, σκέψεις 39 και 40), την οποία επικαλούνται οι προσφεύγουσες δεν ασκεί επιρροή εν προκειμένω, δεδομένου ότι η υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση εκείνη αφορούσε ζήτημα διαφορετικό από αυτό της υπό κρίση υποθέσεως. Με την απόφαση εκείνη, το Δικαστήριο έκρινε ότι η διαδικασία που καταλήγει σε απόφαση της Επιτροπής, εκδοθείσα βάσει του άρθρου 95, παράγραφοι 4 και 6, ΕΚ, με την οποία εγκρίνεται η διατήρηση εθνικής διατάξεως παρεκκλίνουσας από πράξη γενικής ισχύος δεν μπορεί να θεωρηθεί ως αποτελούσα τμήμα της νομοθετικής διαδικασίας που ολοκληρώνεται με την έκδοση της πράξεως γενικής ισχύος. Δεν επρόκειτο επομένως στην υπόθεση εκείνη για το εάν η επίμαχη απόφαση ήταν μέτρο με ατομικό περιεχόμενο ή γενικής ισχύος, αλλά για το εάν εντασσόταν στο πλαίσιο νομοθετικής διαδικασίας. Ως εκ τούτου, τα επιχειρήματα των προσφευγουσών που αντλούνται από το γεγονός ότι η απόφαση της 7ης Απριλίου 2009 απευθύνεται μόνο προς το Βασίλειο των Κάτω Χωρών δεν μπορούν να ευδοκιμήσουν.

37 Πρέπει να επισημανθεί, στη συνέχεια, ότι, αντίθετα προς όσα ισχυρίζονται οι προσφεύγουσες, το ότι η Επιτροπή έχει την εξουσία να εκτιμήσει ατομικά την αίτηση παρεκκλίσεως που υποβάλλει κράτος μέλος και έχει τη δυνατότητα να δεχθεί ή να απορρίψει την αίτηση ή να την δεχθεί υπό ορισμένες προϋποθέσεις δεν είναι αποφασιστικής σημασίας για τον καθορισμό της ισχύος της αποφάσεως της 7ης Απριλίου 2009 βάσει της νομολογίας που παρατίθεται στις σκέψεις 26 έως 28 ανωτέρω.

38 Τέλος, το επιχείρημα των προσφευγουσών ότι η απόφαση της 7ης Απριλίου 2009 είναι μέτρο με ατομικό περιεχόμενο διότι παράγει έννομες συνέπειες μόνον έναντι του Βασιλείου των Κάτω Χωρών δεν είναι πειστικό. Συγκεκριμένα, πρέπει να τονιστεί ότι η απόφαση αυτή επιτρέπει στο Βασίλειο των Κάτω Χωρών να εκδώσει πράξεις γενικής ισχύος που έχουν εφαρμογή σε όλα τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα που διαμένουν ή δραστηριοποιούνται εντός των ζωνών και των οικισμών των Κάτω Χωρών που καλύπτονται από την εν λόγω απόφαση. Ως εκ τούτου, η απόφαση αυτή παράγει έννομες συνέπειες όχι μόνον έναντι του Βασιλείου των Κάτω Χωρών, αλλά και έναντι όλων των εν λόγω προσώπων.

39 Όσον αφορά, δεύτερον, το επιχείρημα των προσφευγουσών ότι η οδηγία 2008/50, δεδομένου ότι απευθύνεται στα κράτη μέλη, τα οποία διατηρούν ένα περιθώριο εκτιμήσεως κατά την εφαρμογή της οδηγίας, και όχι στους πολίτες ή στις επιχειρήσεις, δεν περιέχει «μέτρα που εφαρμόζονται σε μία ή περισσότερες κατηγορίες προσώπων που ορίζονται γενικά και αφηρημένα», πρέπει να υπομνησθεί ότι η οδηγία είναι κανονιστική πράξη, γενική και αφηρημένη (διάταξη του Δικαστηρίου της 23ης Νοεμβρίου 1995, C-10/95 P, Asocarne κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. I-4149, σκέψη 37). Έτσι, το γεγονός ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών διατηρεί ένα περιθώριο εκτιμήσεως κατά την επιλογή του κατάλληλου τύπου και των κατάλληλων τρόπων για την εφαρμογή της οδηγίας 2008/50 δεν μπορεί να θέσει υπό αμφισβήτηση τη γενική ισχύ της. Επομένως, το επιχείρημα των προσφευγουσών δεν μπορεί να ευδοκιμήσει.

40 Τρίτον, το επιχείρημα των προσφευγουσών ότι η Επιτροπή όφειλε να επανεξετάσει την απόφαση της 7ης Απριλίου 2009, εφόσον αυτές προέβαλαν ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις της οδηγίας 2008/50 για να του επιτραπεί η παρέκκλιση, είναι αλυσιτελές. Συγκεκριμένα, η εξέταση της βασιμότητας της αιτήσεως εσωτερικής επανεξετάσεως δεν ασκεί καμία επιρροή επί του παραδεκτού της αιτήσεως αυτής.

41 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι εφόσον η απόφαση της 7ης Απριλίου 2009 δεν συνιστά μέτρο με ατομικό περιεχόμενο δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως διοικητική πράξη κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 1, στοιχείο ζ', του κανονισμού 1367/2006. Επομένως, η απόφαση αυτή δεν μπορούσε να αποτελέσει αντικείμενο αιτήσεως εσωτερικής επανεξετάσεως βάσει του άρθρου 10, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού. Κατά συνέπεια, λαμβανομένων υπόψη των διατάξεων αυτών, η Επιτροπή δεν έσφαλε κηρύσσοντας απαράδεκτη την αίτηση που υπέβαλαν οι προσφεύγουσες περί εσωτερικής επανεξετάσεως της αποφάσεως της 7ης Απριλίου 2009.

42 Επομένως, ο παρών λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από ακυρότητα του άρθρου 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006, στο μέτρο που περιορίζει την έννοια των «πράξεων» του άρθρου 9, παράγραφος 3, της Συμβάσεως του Aarhus μόνο στις «διοικητικ[ές] πράξ[εις]», οι οποίες ορίζονται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο ζ', του ίδιου κανονισμού ως «μέτρ[α] με ατομικό περιεχόμενο».

43 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν, επικουρικώς, ότι, κατ' ουσίαν, εάν η προσβαλλόμενη απόφαση δεν ακυρωθεί βάσει του πρώτου λόγου, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006, περιορίζοντας την έννοια των «πράξεων» του άρθρου 9, παράγραφος 3, της Συμβάσεως του Aarhus μόνο στις «διοικητικ[ές] πράξ[εις]», οι οποίες ορίζονται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο ζ', του ίδιου κανονισμού ως «μέτρ[α] με ατομικό περιεχόμενο», αντιβαίνει στην εν λόγω διάταξη της Συμβάσεως του Aarhus. Όμως, δεδομένης της υπεροχής της Συμβάσεως του Aarhus έναντι του κανονισμού 1367/2006, εφόσον η εν λόγω διάταξη του κανονισμού 1367/2006 αντίκειται στη Σύμβαση του Aarhus, δεν μπορεί να εφαρμοστεί.

44 Πρέπει να θεωρηθεί ότι, με τον λόγο αυτόν, οι προσφεύγουσες προβάλλουν ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του άρθρου 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006, σε συνδυασμό με το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο ζ', του κανονισμού αυτού, κατά την έννοια του άρθρου 241 ΕΚ.

45 Η Επιτροπή και τα παρεμβαίνοντα ζητούν την απόρριψη αυτού του λόγου ακυρώσεως.

46 Το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο αμφισβητούν το παραδεκτό του λόγου αυτού ισχυριζόμενα, ιδίως, ότι το δικόγραφο της προσφυγής δεν περιλαμβάνει αίτημα προς το Γενικό Δικαστήριο να διαπιστώσει την έλλειψη νομιμότητας του κανονισμού 1367/2006.

47 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά τη νομολογία, η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας που προβλέπεται στο άρθρο 241 ΕΚ εκφράζει γενική αρχή διασφαλίζουσα σε κάθε διάδικο το δικαίωμα να αμφισβητήσει παρεμπιπτόντως, για να επιτύχει την ακύρωση αποφάσεως που τον βλάπτει, το κύρος προγενεστέρων πράξεων κοινοτικού οργάνου, που αποτελούν τη νομική βάση της προσβαλλομένης αποφάσεως (απόφαση του Πρωτοδικείου της 19ης Ιουλίου 1999, T-20/98, Q κατά Συμβουλίου, Συλλογή Υπ.Υπ. 1999, σ. I-A-147 και II-779, σκέψη 47). Έτσι, εν προκειμένω, η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του κανονισμού 1367/2006 υποβάλλεται παρεμπιπτόντως από τις προσφεύγουσες προκειμένου να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση που εκδόθηκε βάσει του κανονισμού αυτού. Επομένως, το παραδεκτό της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας δεν εξαρτάται από την ύπαρξη αιτήματος σχετικού με τη διαπίστωση του παράνομου χαρακτήρα του κανονισμού 1367/2006.

48 Εξάλλου, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι δεν είναι σαφές αν οι προσφεύγουσες αμφισβητούν τη νομιμότητα του κανονισμού 1367/2006 σε σχέση με τη Σύμβαση του Aarhus εφόσον άλλοτε υποστηρίζουν ότι ο κανονισμός 1367/2006 αντιβαίνει στη Σύμβαση του Aarhus και άλλοτε ότι ο κανονισμός αυτός μπορεί να ερμηνευθεί σύμφωνα με την εν λόγω Σύμβαση. Επομένως, το Συμβούλιο αμφιβάλλει για το αν ο λόγος ακυρώσεως τον οποίο προβάλλουν επικουρικώς οι προσφεύγουσες διαθέτει τον βαθμό σαφήνειας και ακρίβειας που απαιτεί το άρθρο 44, παράγραφος 1, σημείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου.

49 Συναφώς, αρκεί η απάντηση ότι οι προσφεύγουσες αναφέρουν σαφώς, στο σημείο 39 του δικογράφου της προσφυγής, ότι, δεδομένου ότι μια ερμηνεία του άρθρου 2, παράγραφος 1, στοιχείο ζ', του κανονισμού 1367/2006 σύμφωνη προς τη Σύμβαση του Aarhus δεν είναι δυνατή, η διάταξη αυτή δεν μπορεί να εφαρμοστεί διότι αντιβαίνει στη Σύμβαση του Aarhus.

50 Κατά συνέπεια η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του άρθρου 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006, στο μέτρο που περιορίζει την έννοια των «πράξεων» του άρθρου 9, παράγραφος 3, της Συμβάσεως του Aarhus μόνο στις «διοικητικ[ές] πράξ[εις]», όπως αυτές ορίζονται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο ζ', του ίδιου κανονισμού, είναι παραδεκτή.

51 Όσον αφορά το βάσιμο του λόγου αυτού, επισημαίνεται ότι, όπως προκύπτει από το άρθρο 300, παράγραφος 7, ΕΚ, τα θεσμικά όργανα της Κοινότητας δεσμεύονται από τις συναπτόμενες από την ίδια συμφωνίες, οπότε οι συμφωνίες αυτές κατισχύουν των πράξεων του παράγωγου κοινοτικού δικαίου (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 10ης Σεπτεμβρίου 1996, C-61/94, Επιτροπή κατά Γερμανίας, Συλλογή 1996, σ. I-3989, σκέψη 52, και της 12ης Ιανουαρίου 2006, C-311/04, Algemene Scheeps Agentuur Dordrecht, Συλλογή 2006, σ. I-609, σκέψη 25).

52 Η Σύμβαση του Aarhus υπεγράφη από την Ευρωπαϊκή Κοινότητα και στη συνέχεια εγκρίθηκε με την απόφαση 2005/370/ΕΚ του Συμβουλίου, της 17ης Φεβρουαρίου 2005 (ΕΕ L 124, σ. 1). Επομένως, τα θεσμικά όργανα δεσμεύονται από τη Σύμβαση αυτή, η οποία κατισχύει των παράγωγων κοινοτικών πράξεων. Κατά συνέπεια η μη συμβατότητα του κανονισμού 1367/2006 με τη Σύμβαση του Aarhus μπορεί να έχει επιπτώσεις επί του κύρους της.

53 Κατά τη νομολογία, ο δικαστής της Ένωσης δύναται να εξετάσει το κύρος πράξεως διατάξεως κανονισμού υπό το πρίσμα διεθνούς συνθήκης μόνον εφόσον τούτο δεν προσκρούει στη φύση και στην οικονομία της εν λόγω συνθήκης και μόνον εφόσον οι διατάξεις της δεν περιέχουν αιρέσεις και

είναι αρκούντως ακριβείς (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 3ης Ιουνίου 2008, C-308/06, Intertanko κ.λπ., Συλλογή 2008, σ. I-4057, σκέψη 45, και της 9ης Σεπτεμβρίου 2008, C-120/06 P και C-121/06 P, FIAMM κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. I-6513, σκέψη 110).

54 Ωστόσο, στην περίπτωση που η Κοινότητα έχει την πρόθεση να εκπληρώσει ειδική υποχρέωση που έχει αναλάβει στο πλαίσιο διεθνούς συμφωνίας ή στην περίπτωση που η κοινοτική πράξη ρητώς παραπέμπει σε συγκεκριμένες διατάξεις της συμφωνίας αυτής, απόκειται στο Δικαστήριο να ελέγξει τη νομιμότητα της σχετικής κοινοτικής πράξεως με γνώμονα τους κανόνες της εν λόγω συμφωνίας [βλ., συναφώς, όσον αφορά τη συμφωνία για την ίδρυση του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 23ης Νοεμβρίου 1999, C-149/96, Πορτογαλία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1999, σ. I-8395, σκέψη 49· της 30ής Σεπτεμβρίου 2003, C-93/02 P, Biret International κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2003, σ. I-10497, σκέψη 53, και της 1ης Μαρτίου 2005, C-377/02, Van Parys, Συλλογή 2005, σ. I-1465, σκέψη 40· βλ. επίσης, συναφώς, όσον αφορά τη Γενική Συμφωνία Δασμών και Εμπορίου (στο εξής: ΓΣΔΕ), αποφάσεις του Δικαστηρίου της 22ας Ιουνίου 1989, 70/87, Fediol κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 1781, σκέψεις 19 έως 22, και της 7ης Μαΐου 1991, C-69/89, Nakajima κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1991, σ. I-2069, σκέψη 31]. Έτσι, ο δικαστής της Ένωσης μπορεί να ελέγξει τη νομιμότητα ενός κανονισμού υπό το πρίσμα διεθνούς συνθήκης, χωρίς να ελέγξει προηγουμένως αν πληρούνται οι προϋποθέσεις που αναφέρονται στη σκέψη 53 ανωτέρω, όταν ο κανονισμός αυτός αποσκοπεί στην εφαρμογή υποχρεώσεως που επιβάλλει η εν λόγω διεθνής συνθήκη στα θεσμικά όργανα της Ένωσης.

55 Συγκεκριμένα, με την απόφαση Nakajima κατά Συμβουλίου, σκέψη 54 ανωτέρω (σκέψη 28), το Δικαστήριο έκρινε ότι η προσφεύγουσα δεν είχε επικαλεσθεί το άμεσο αποτέλεσμα των διατάξεων του κώδικα αντιντάμπινγκ της ΓΣΔΕ, αλλά έθετε παρεμπιπτόντως, κατά το άρθρο 241 ΕΚ, το ζήτημα του κύρους κανονισμού, επικαλούμενη έναν από τους λόγους ελέγχου της νομιμότητας που αναφέρονται στο άρθρο 230 ΕΚ, δηλαδή παραβίαση της Συνθήκης ΕΚ ή οποιουδήποτε κανόνα σχετικού με την εφαρμογή της. Το Δικαστήριο εκτίμησε ότι ο κανονισμός, το κύρος του οποίου προσέβαλε η προσφεύγουσα στην υπόθεση εκείνη, είχε εκδοθεί προς εκπλήρωση των διεθνών υποχρεώσεων της Κοινότητας, στην οποία εναπόκειται, κατά πάγια νομολογία, να εξασφαλίζει τη συμμόρφωση με τις διατάξεις της ΓΣΔΕ και με τα μέτρα που έχουν θεσπισθεί για την εφαρμογή της (βλ. απόφαση Nakajima κατά Συμβουλίου, σκέψη 54 ανωτέρω, σκέψη 31 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία· βλ. επίσης, συναφώς, απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Νοεμβρίου 1998, C-352/96, Ιταλία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1998, σ. I-6937, σκέψεις 20 και 21).

56 Η νομολογία που διαμορφώθηκε σε υποθέσεις σχετικές με τις συμφωνίες ΓΣΔΕ και του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου εφαρμόστηκε επίσης με την απόφαση της 16ης Ιουνίου 1998, C-162/96, Racke (Συλλογή 1998, σ. I-3655), με την οποία το Δικαστήριο εξέτασε το κύρος κανονισμού σε σχέση με το διεθνές εθιμικό δίκαιο στον βαθμό που αποφάνθηκε ότι «ο ιδιώτης επικαλ[έσθηκε] κανόνες του θεμελιώδους φύσεως εθιμικού διεθνούς δικαίου κατά του επίδικου κανονισμού, ο οποίος θεσπ[ίστηκε] κατ' εφαρμογή των κανόνων αυτών και τον στερ[ούσε] από τα δικαιώματα της προτιμησιακής μεταχειρίσεως που παρ[είχε] η συμφωνία συνεργασίας» (απόφαση Racke, προπαρατεθείσα, σκέψη 48).

57 Εν προκειμένω, επισημαίνεται, αφενός, ότι, όπως στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Nakajima κατά Συμβουλίου, σκέψη 54 ανωτέρω (σκέψη 28), τα προσφεύγοντα αμφισβητούν παρεμπιπτόντως, κατά το άρθρο 241 ΕΚ, το κύρος διατάξεως του κανονισμού 1367/2006 υπό το πρίσμα της Συμβάσεως του Aarhus.

58 Αφετέρου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο κανονισμός 1367/2006 εκδόθηκε προς εκπλήρωση των διεθνών υποχρεώσεων της Ένωσης που απορρέουν από το άρθρο 9, παράγραφος 3, της Συμβάσεως του Aarhus. Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από το άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του κανονισμού 1367/2006, ο κανονισμός αυτός έχει ως σκοπό να συμβάλει στην εφαρμογή των υποχρεώσεων που απορρέουν από τη Σύμβαση του Aarhus εξασφαλίζοντας ιδίως «την πρόσβαση στη δικαιοσύνη για περιβαλλοντικά θέματα σε επίπεδο [Ένωσης], υπό τους όρους που καθορίζει ο παρών κανονισμός». Επιπλέον, η αιτιολογική σκέψη 18 του κανονισμού 1367/2006 αναφέρεται ρητώς στο

άρθρο 9, παράγραφος 3, της Συμβάσεως του Aarhus. Εξάλλου, όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου, οι υποχρεώσεις απορρέουν από το άρθρο 9, παράγραφος 3, της Συμβάσεως του Aarhus και ο κανονισμός 1367/2006 έχει ως αντικείμενο την εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 9, παράγραφος 3, της Συμβάσεως του Aarhus όσον αφορά τα όργανα της Ένωσης (βλ., συναφώς, απόφαση του Δικαστηρίου της 8ης Μαρτίου 2011, C-240/09, Lesoochranárske zoskupenie, Συλλογή 2011, σ. I-1255, σκέψεις 39 και 41).

59 Κατά συνέπεια, το κύρος της διατάξεως την οποία αμφισβητούν ως παράνομη οι προσφεύγουσες πρέπει να ελεγχθεί σε σχέση με το άρθρο 9, παράγραφος 3, της Συμβάσεως του Aarhus και, επομένως, πρέπει να προσδιοριστεί αν η έννοια των «πράξεων» του άρθρου 9, παράγραφος 3, της Συμβάσεως του Aarhus μπορεί να ερμηνευθεί ως αναφερόμενη μόνο σε «μέτρ[α] με ατομικό περιεχόμενο».

60 Το άρθρο 9, παράγραφος 3, της Συμβάσεως του Aarhus ορίζει:

«Επιπλέον, και υπό την επιφύλαξη των διαδικασιών επανεξέτασης που αναφέρονται στις παραγράφους 1 και 2, κάθε μέρος εξασφαλίζει ότι, σε περίπτωση που πληροί τα τυχόν κριτήρια που καθορίζονται στο εθνικό του δίκαιο, το κοινό διαθέτει πρόσβαση σε διοικητικές ή δικαστικές διαδικασίες, προκειμένου να προσβάλει πράξεις και παραλείψεις από ιδιώτες και δημόσιες αρχές, οι οποίες συνιστούν παράβαση διατάξεων του εθνικού του δικαίου σχετικά με το περιβάλλον.»

61 Η έννοια των «πράξεων» του άρθρου 9, παράγραφος 3, της Συμβάσεως του Aarhus δεν ορίζεται στην εν λόγω Σύμβαση. Κατά πάγια νομολογία, μια διεθνής συμφωνία πρέπει να ερμηνεύεται βάσει του γράμματός της αλλά και υπό το πρίσμα των σκοπών της. Το άρθρο 31 της Συμβάσεως της Βιέννης, της 23ης Μαΐου 1969, περί του δικαίου των συνθηκών, καθώς και το ταυτάριθμο άρθρο της Συμβάσεως της Βιέννης, της 21ης Μαρτίου 1986, περί του δικαίου των συνθηκών μεταξύ κρατών και διεθνών οργανισμών ή μεταξύ διεθνών οργανισμών, διευκρινίζουν συναφώς ότι οι συμφωνίες πρέπει να ερμηνεύονται με καλή πίστη, σύμφωνα με τη συνήθη έννοια που αποδίδεται στους όρους τους σε συνάρτηση με τα συμφραζόμενα, και υπό το πρίσμα του αντικειμένου και του σκοπού τους (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Ιανουαρίου 2006, C-344/04, IATA και ELFAA, Συλλογή 2006, σ. I-403, σκέψη 40 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

62 Πρέπει, πρώτον, να υπομνησθούν οι σκοποί της Συμβάσεως του Aarhus.

63 Έτσι, όπως προκύπτει από την έκτη και την όγδοη αιτιολογική σκέψη του προοιμίου της Συμβάσεως του Aarhus, οι συντάκτες της συμβάσεως αυτής, «[α]ναγνωρίζοντας ότι η κατάλληλη προστασία του περιβάλλοντος είναι ουσιώδης για την ανθρώπινη ευημερία και την απόλαυση βασικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων, συμπεριλαμβανομένου του δικαιώματος στην ίδια τη ζωή», εκτιμούν ότι, «προκειμένου να ασκήσουν αυτό το δικαίωμα και να εκπληρώσουν αυτό το καθήκον, οι πολίτες πρέπει να διαθέτουν πρόσβαση σε πληροφορίες, να δικαιούνται να συμμετέχουν στη λήψη αποφάσεων και να έχουν πρόσβαση στη δικαιοσύνη για περιβαλλοντικά θέματα, και αναγνωρίζοντας, επί αυτού, ότι οι πολίτες, ενδέχεται, να χρειάζονται συνδρομή για να ασκήσουν τα δικαιώματά τους». Περαιτέρω, από την ένατη αιτιολογική σκέψη του προοιμίου της Συμβάσεως του Aarhus προκύπτει ότι «στο πεδίο του περιβάλλοντος, η ευρύτερη πρόσβαση σε πληροφορίες και η συμμετοχή του κοινού στη λήψη αποφάσεων βελτιώνει την ποιότητα και την εφαρμογή των αποφάσεων, συμβάλλει στην ευαισθητοποίηση του κοινού για περιβαλλοντικά ζητήματα, δίδει στο κοινό την ευκαιρία να εκφράσει τις ανησυχίες του και επιτρέπει στις δημόσιες αρχές να λαμβάνουν δεόντως υπόψη τις ανησυχίες αυτές».

64 Περαιτέρω, το άρθρο 1 της Συμβάσεως του Aarhus, με τίτλο «Στόχος», ορίζει ότι, «[π]ροκειμένου να συμβάλουν στην προστασία του δικαιώματος κάθε ατόμου από τις παρούσες και μελλοντικές γενεές να ζει σε περιβάλλον κατάλληλο για την υγεία και την ευημερία του, κάθε μέρος εξασφαλίζει τα δικαιώματα της πρόσβασης σε πληροφορίες, της συμμετοχής του κοινού στη λήψη αποφάσεων και της πρόσβασης στη δικαιοσύνη για περιβαλλοντικά θέματα, σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας Συμβάσεως».

65 Πρέπει να γίνει δεκτό ότι διαδικασία εσωτερικής επανεξετάσεως, η οποία αφορά μόνο τα μέτρα με ατομικό περιεχόμενο, έχει πολύ περιορισμένο πεδίο εφαρμογής, στον βαθμό που οι πράξεις που εκδίδονται στον τομέα του περιβάλλοντος είναι ως επί το πλείστον πράξεις γενικής ισχύος. Πάντως, λαμβάνοντας υπόψη τους σκοπούς και το αντικείμενο της Συμβάσεως του Aarhus, ο περιορισμός αυτός δεν δικαιολογείται.

66 Ακολούθως, όσον αφορά τους όρους υπό τους οποίους θεσπίσθηκε το άρθρο 9, παράγραφος 3, της Συμβάσεως του Aarhus, πρέπει να σημειωθεί ότι αφήνουν κάποια περιθώρια χειρισμών στα συμβαλλόμενα μέρη της Συμβάσεως του Aarhus ως προς τον προσδιορισμό των προσώπων που έχουν δικαίωμα να κινήσουν διοικητικές ή δικαστικές διαδικασίες και ως προς τη φύση της διαδικασίας (διοικητική ή δικαστική). Συγκεκριμένα, κατά τη διάταξη αυτή, μόνον «το κοινό που πληροί τα τυχόν κριτήρια που καθορίζονται στο εθνικό του δίκαιο διαθέτει πρόσβαση σε διοικητικές ή δικαστικές διαδικασίες». Ωστόσο, το άρθρο 9, παράγραφος 3, της Συμβάσεως του Aarhus δεν παρέχει το ίδιο περιθώριο χειρισμών όσον αφορά τον ορισμό των «πράξεων» που μπορούν να προσβληθούν. Επομένως, δεν συντρέχει κανένας λόγος για να ερμηνευθεί η έννοια των «πράξεων» του άρθρου 9, παράγραφος 3, της Συμβάσεως του Aarhus ως αφορώσα μόνον τις πράξεις με ατομικό περιεχόμενο.

67 Τέλος, όσον αφορά τις λοιπές διατάξεις της Συμβάσεως του Aarhus, πρέπει να επισημανθεί ότι, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 2, της Συμβάσεως αυτής, η έννοια της δημόσιας αρχής «δεν περιλαμβάνει φορείς ή θεσμικά όργανα που ενεργούν υπό δικαστική ή νομοθετική ιδιότητα». Έτσι, οι πράξεις που εκδίδει θεσμικό όργανο ή φορέας της Ένωσης υπό δικαστική ή νομοθετική ιδιότητα αποκλείονται από την έννοια των «πράξεων» του άρθρου 9, παράγραφος 3, της Συμβάσεως του Aarhus. Ο αποκλεισμός αυτός δεν παρέχει ωστόσο τη δυνατότητα περιορισμού της έννοιας των «πράξεων» του άρθρου 9, παράγραφος 3, της Συμβάσεως του Aarhus ώστε να περιλαμβάνουν μόνον τα μέτρα με ατομικό περιεχόμενο. Συγκεκριμένα, δεν υπάρχει συσχέτιση μεταξύ των πράξεων γενικής ισχύος και των πράξεων που εκδίδει δημόσια αρχή υπό δικαστική ή νομοθετική ιδιότητα. Οι πράξεις γενικής ισχύος δεν είναι κατ' ανάγκην πράξεις που εκδίδει η δημόσια αρχή υπό δικαστική ή νομοθετική ιδιότητα.

68 Κατά συνέπεια το άρθρο 9, παράγραφος 3, της Συμβάσεως του Aarhus δεν έχει την έννοια ότι αναφέρεται αποκλειστικά σε μέτρα με ατομικό περιεχόμενο.

69 Επομένως, το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006, στο μέτρο που περιορίζει την έννοια των «πράξεων» του άρθρου 9, παράγραφος 3, της Συμβάσεως του Aarhus μόνο στις «διοικητικ[ές] πράξ[εις]», οι οποίες ορίζονται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο ζ', του ίδιου κανονισμού ως «μέτρ[α] με ατομικό περιεχόμενο», αντίκειται στο άρθρο 9, παράγραφος 3, της Συμβάσεως του Aarhus.

70 Το συμπέρασμα αυτό δεν κλονίζεται από τα επιχειρήματα που προβάλλουν τα παρεμβαίνοντα.

71 Όσον αφορά το επιχείρημα του Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου ότι η έννοια των «πράξεων» του άρθρου 9, παράγραφος 3, της Συμβάσεως του Aarhus πρέπει να περιοριστεί, στο δίκαιο της Ένωσης, στα μέτρα με ατομικό περιεχόμενο, διότι η διαδικασία εσωτερικής επανεξετάσεως, δεδομένου ότι δεν είναι ανεξάρτητη από τη δικαστική διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 12 του κανονισμού 1367/2006 πρέπει να συμφωνεί με το άρθρο 230 ΕΚ, και ιδίως με την προϋπόθεση ότι η προσβαλλόμενη πράξη πρέπει να αφορά άμεσα και ατομικά τον προσφεύγοντα, αρκεί να υπομνησθεί το περιεχόμενο του άρθρου 12, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006.

72 Δυνάμει του άρθρου 12, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006, μη κυβερνητική οργάνωση η οποία υπέβαλε αίτηση εσωτερικής επανεξετάσεως δυνάμει του άρθρου 10 του εν λόγω κανονισμού δύναται να προσφύγει στο Δικαστήριο σύμφωνα με τις οικείες διατάξεις της Συνθήκης και, επομένως, κατά το άρθρο 230 ΕΚ. Όμως, ανεξαρτήτως του περιεχομένου του μέτρου του οποίου ζητείται η εσωτερική επανεξέταση βάσει του άρθρου 10 του κανονισμού αυτού, οι προϋποθέσεις του παραδεκτού του άρθρου 230 ΕΚ πρέπει, εν πάση περιπτώσει, να τηρηθούν στην περίπτωση προσφυγής στα δικαστήρια της Ένωσης.

73 Εξάλλου, οι προϋποθέσεις του άρθρου 230 ΕΚ, και ιδίως η προϋπόθεση ότι η προσβαλλόμενη πράξη πρέπει να αφορά άμεσα και ατομικά τον προσφεύγοντα, έχουν εφαρμογή και στα μέτρα με ατομικό περιεχόμενο τα οποία δεν έχουν ως αποδέκτη τον προσφεύγοντα. Επομένως, μέτρο με ατομικό περιεχόμενο δεν είναι απαραίτητο να αφορά άμεσα και ατομικά μη κυβερνητική οργάνωση, η οποία πληροί τις προϋποθέσεις που τάσσει το άρθρο 11 του κανονισμού 1367/2006. Αντιθέτως προς όσα υποστηρίζουν το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, ο περιορισμός της έννοιας των «πράξεων» μόνο στις πράξεις με ατομικό περιεχόμενο δεν παρέχει τη δυνατότητα να εξασφαλιστεί ότι θα πληρούται έτσι η προϋπόθεση του άρθρου 230 ΕΚ, κατά την οποία η προσβαλλόμενη πράξη πρέπει να αφορά άμεσα και ατομικά τον προσφεύγοντα.

74 Το Συμβούλιο υποστηρίζει επίσης ότι το άρθρο 9, παράγραφος 3, της Συμβάσεως του Aarhus συνεπάγεται μια ελευθερία εκτιμήσεως η οποία αφήνει ένα επαρκές περιθώριο χειρισμών κατά τη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο της υποχρεώσεως που απορρέει από το άρθρο αυτό μέσω εθνικών διαδικασιών σε συνδυασμό με προδικαστικά ερωτήματα υποβαλλόμενα προς το Δικαστήριο.

75 Συναφώς, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, για να μπορέσει μια μη κυβερνητική οργάνωση, η οποία πληροί τις προϋποθέσεις υποβολής αιτήσεως εσωτερικής επανεξέτασης που προβλέπονται στο άρθρο 11 του κανονισμού 1367/2006, να προσβάλει έμμεσα, ενώπιον εθνικού δικαστηρίου, μέτρο γενικής ισχύος θεσμικού οργάνου της Ένωσης, πρέπει το εν λόγω μέτρο γενικής ισχύος να έχει μεταφερθεί στο εσωτερικό δίκαιο. Όμως, όλα τα μέτρα γενικής ισχύος που έλαβαν τα όργανα της Ένωσης στον τομέα του περιβάλλοντος δεν έχουν μεταφερθεί στην εσωτερική νομοθεσία με εθνικό μέτρο ώστε να μπορούν να προσβληθούν ενώπιον εθνικού δικαστηρίου.

76 Περαιτέρω, το επιχείρημα του Συμβουλίου δεν αποδεικνύεται με στοιχεία από τα οποία να προκύπτει με ποιον τρόπο θα μπορούσαν, εν προκειμένω, οι προσφεύγουσες να προσβάλουν, ενώπιον εθνικού δικαστηρίου, το μέτρο γενικής ισχύος του οποίο ζήτησαν την επανεξέταση.

77 Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτή η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας που στρέφεται κατά του άρθρου 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006, σε συνδυασμό με το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο ζ′, του ίδιου κανονισμού, και, ως εκ τούτου, πρέπει να γίνει δεκτός ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως. Επομένως, η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

78 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το αίτημα των προσφευγουσών.

79 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα κράτη μέλη και τα θεσμικά όργανα που παρενέβησαν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Συνεπώς, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο θα φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έβδομο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει την απόφαση C(2009) 6121 της Επιτροπής, της 28ης Ιουλίου 2009.

2) Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρει, πλέον των δικών της δικαστικών εξόδων, και τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Vereniging Milieudefensie και η Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων.

3) Το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Dittrich Wiszniewska-Białecka Prek

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Ιουνίου 2012.

(υπογραφές)